

Es domāju un domāju,
Cik pasaule ir liela,
Cik bite ziedā maziņa,
Cik trokšņaina ir iela,
Cik labi, ka man mamma ir,
Cik labi, ka ir tētis
Un vectētiņš, kurš vakaros
Mīl debesmalu pētīt.
Cik labi, ka man mamma ir
Un ka man tētis blakus,
Cik labi, ka ir atbildes,
Kad samulsis ko prasū.
/M.Laukmane/

Bērns ienāk pasaulē, pakļaujoties vecāku mīlestības ritmam, un ienāk ģimenē, kura kļūst viņa atskaites sistēma, neatkarīgi no tā, vai bērns ir paklausīgs vai nē, vai pieņem ģimenes dzīves stilu, jeb rada savu modeli attiecībai pret pasauli. Ģimene ir vide, kur bērns apgūst pašu būtiskāko pamatvērtību sistēmu, vide, kur mācās saskarsmes pieredzi. Un katrs no mums grib zināt: no kurienes mēs nākam, kas mēs esam, kas bija mūsu vecvecāki, kā viņus sauca un kur viņi dzīvoja, kāda ir mūsu ģimenes uzvārda izcelsme? Tikumiskās un estētiskās vērtības dzīvo caur ikdienas steigai un svētku mirkļiem. Tās uzrunā mūs vecmāmiņas cimdu un zeķu rakstos, vecāteva darbarīkos, viņu teiktajās tautasdziesmās un teikās, pasākās un vienkārši viņu dzīves gājuma pieredzē. Lai pievērstu uzmanību ģimeniskajām vērtībām, mūsu iestādē tiek organizēti **vecvecāku pasākumi**, kuros satiekas vairākas paaudzes. Vecvecāki ir tie, kuri uzaudzinājuši mūsu mammas un tētus. Vecmāmiņas pīrāgi ir visgardākie, bet vectētiņa padoms – visprātīgākais. Mēs no sirds priecājamies par ikvienu, kurš atsaucas uz ielūgumu pavadīt pēcpusdienu kopā ar bērniem, jo katrs mazbērns ir daļiņa no vecvecākiem. Pasākumos ar lielu mīlestību, atbildību, sirsnību bērni dzied, dejo, skaita dzejoļus, tautasdziesmas un iet kopīgās rotaļās. Vienmēr tiek padomāts par bērnu pašu rokām gatavotu dāvanīņu, kas iepriecina un dāvā prieku un siltumu sirdī. Šajos brīžos vecvecāku acis iemirdzas un tajās ir redzams gandarījums, milzīgs prieks, pateicība un mīlestība par mazbērnu veikumu.

Sagatavoja pirmsskolas skolotāja Olita Āre